

וכל זה איננו שוה לי.

(1) ספר אסתר פרק ה

ויאמר המן אף לא הביאה אסתר המלכה עם המלך אל המשתה אשר עשתה כי אם אותי וגם למחר אני קרוי לה עם המלך:

(יג) וכל זה איננו שנה לי בכל עת אשר אני ראה את מרדכי היהודי יושב בשער המלך.

רש"י אסתר פרק ה פסוק יג

(יג) איננו שוה לי - איני חש לכל הכבוד אשר לי. בכל עת וגו' - אמרו רבותינו שהיה מראה לו שטר שמכר עצמו לעבד על חוסר מזונות כשנתמנו ראשי גייסות מרדכי והמן במלחמה אחת:

(25) ספר לקוטי הלכות חו"מ - הלכות העושה שליח לגבות חובו הלכה ג

אבל באמת העשירות והממון דסטרך אקרא אינו עשירות קלל. כי בכל פעם חסר לו יותר בבחינת מרבה נכסים מרבה דאגה וכמו שאנו רואין מציה וביה בהמן עצמו. ימח שמו, שאפלו בעת עצם גדלתו בשעתו שהיתה השפעה משוקקת לו מאד והתפאר והתגאה הרבה לפני אשתו ואוהביו בכבוד עשרו נרב בניו, ספר להם בעצמו גדל מכתו וקאבו וחסרונו, כמו שכתוב. "וכל זה איננו שנה לי בכל עת וכו'". נמצא, שאפלו בעת גדלתו הרמה הנה מלא כעס ומקאובות. וכן הוא מכה מהלכת ברב בני אדם שאינם מסתכלים על הסכלית כל אחד ואחד כפי מה שלא טהר את עצמו עדן מקלפת ונקמת המן עמלק שהיא ונקמת הנקש כמו כן הוא מלא יסורים וחסרונות תמיד אפלו בעת גדלתו. ובפרט מי שיש קנאה בלבו על גדלת ועשירות חבירו שאז כל הון דעלמא אינו מספיק לו, כי יש שיעינם רעה כל כך שאפלו אם הוא מרויח אלפים, נפשו מרה לו על מה שחברו מרויח איזה רנח, מכל שכן קשרואה מי שמרויח יותר ממנו שזה נמשך מהרב דקלפה שאומר. "וכל זה איננו שנה לי בכל עת וכו'":

ונהפוכהו:

(17) ספר פרי צדיק ראש חודש תמוז - אות ב

וכן שם זה הצירוף של חודש זה הוה"י אתוון למפרע שהוא גבורה כנ"ל נרמז אצל המן בסופי תיבות וכל זה איננו שוה לי" שהוא מקליפת עמלק וראשית גוים עמלק, והיינו שהוא בחינת חושך שנוכר במאמר בראשית מאמר ראשון והוא החשך ממש וקליפה זו רוצה לבלוע הכל להיות הכל בחושך. אבל אצל ישראל על ידי היראה מתקנים החושך שיהיה טוב מאוד נהורא דנפיק מגו השוכא כנ"ל וכן עסק חודש זה לתקן שיהיה ח' חשך טוב מאוד נהורא דנפיק מגו השוכא. וכן בחודש זה נתנו לוחות הראשונות שהוא עץ החיים חיי עולם ובמתן תורה נאמר לישראל ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש. ואחר כך אף שנשברו בחודש זה מכל מקום אמר לו השם יתברך למשה רבינו יישר כחך שישברת (שבת פ"ז). והיינו שהשם יתברך רצה שיהיה נהורא דנפיק מגו השוכא שזה היה הכנה להלוחות שניות שנתנו ביום הכפורים שהיה בהן מדרש הלכות ואגדות כמו שדרשו (שמו"ר פ' מ"ו) הרב חכמה לתקן הרב כעס.

כתר שם טוב אות ד.

מהבעש"ט >

כל אחד צריך להתנהג עפ"י מדריגתו, משא"כ התופס מדריגה של הבירון < שאינה שלו >, [וזה זה וזה לא נתקיימה בידו. וז"ש הרבה עשו כרשב"י ולא עלתה בידם, ר"ל שלא היו בבחינה זו רק שעשו כרשב"י שראו אותו בבחי' זו, ולכך לא עלתה בידם]. וכן שמעתי מנורי סברא ז', ודפח"ח.

מאמרי אדמוה"ז - משיח בא לאותבי צדיקים בתשובה

ביאור זה הובא כ"פ בס' תוי"י. וראה שם פ' וישלח (כו, א) שעשו כרשב"י לעשות כמוהו ולא מהלכו. ושם פ' מצורע (פה, רע"א) שעשו כרשב"י לא מצד בחירתן רק שרוצה לעשות כמו שעשו אחרים ובוזה נשאר קרח מכאן ומכאן כי מדריגתו אבד ומדריגת אחרים לא השיג והגיע.

והנה זה ימצא גם בסט' דקדוש' והוא בחי' המ"ן דקדושה לאחר הבירור כמו ויגבה לבו בדרכי ה' שגם בדרכי ה' ממש יש בחי' ישו"ת וגסו' שנק' גבהות הלב ממש אך שהוא בסט' דקדוש' האלקי', וזהו ממש כמו התוקף ההרגש בעצמו הנ"ל כך תוקף לבו בסט' האלקי' בהגבה' ה' והתנשאו' בלי יזוז כלל, וזהו המעלה יתירה להיותו מבחי' הדעת דקדוש' בתוקף גדול מאד [ע"כ לבו כלב הארי'] לעבודת ה' כו'.

וזהו שא' המתפלל צריך שיתן עיניו למטה [ולבו למעלה פי' לבו למעלה הוא בחי' התוקף בלב בהגבהה והתנשאות בתשוקה וחיות מורגשת בעצמו בתכלית כמו ויגבה לבו כו', ואמנם באותו רגע יהיו עיניו למטה] שהוא בחי' הביטול דכח מ"ה ואי"ן אלקי שבמוחו שזהו היפך ממש מבחי' הישות וגסו' תוקף הצמאון שבלב למעלה כמים שמכבה האש ממש, כידוע דמוח החכמ' הוא קר ולח בבחי' יסוד המים שיורד מגבוה לנמוך וזהו בחי' העדר ההרגשה בעצמו מכל וכל כנ"ל בענין אי"ן וי"ש בעצם כו'.

וזהו שעניו למטה ולבו למעלה דבר והיפוכו כא' עיניו דחכ' שבמוח ששם הנשמ' למטה בלב לעשו' מיש אין ממש ולבו למעלה להיות יש כו', ולכאורה איך יהיו ב' הפכי' כאלה כא' אם לבו למעלה איך יהי' עיניו למטה כו' ואם עיניו למטה איך יהי' לבו למעלה בהגבהה, אלא צריך לומר שיהי' העיקר בביטול דאין וביטול דכ"ה מ"ה שבמוח בלב ומה שלבו למעלה הוא [בא] במדה ושיעור מועט רק כפי הצריך לבד [ל] שלימות הדבר דוקא כו'. והענין הוא כידוע [בענין] ת"ה צריך שיהי' בו חלק א' מס"ד שהוא שמיני שבשמינית גסות ומעטרא לי' כסאסא כו' אבל יותר מזה שהוא [חלק ס"ג] נאמר כולו ס"ג בחי' גסו' דקליפ' המן.